03/04/2019

Σύγχρονες ασκητικές μορφές του Αγίου Όρους

/ Αγιορείτικα

Ιωσήφ Μοναχού Διονυσιάτη

Μέσα από τα δύο αυτά βιβλία το ένα με τίτλο: «παπαΧαράλαμπος Διονυσιάτης, ο απλοϊκός ηγούμενος και διδάσκαλος της νοεράς προσευχής» και το άλλο σχετικά με το βίο του μεγάλου ασκητού Αρσενίου Σπηλαιώτη συναγωνιστού του μεγίστου νηπτικού διδασκάλου των ημερών μας Ιωσήφ του Ησυχαστού βλέπομεν υπερανθρώπινους αγώνες και χαρίσματα, όμοια με τους παλαιούς μεγάλους αθλητάς της ερήμου, Αντώνιον, Σάββαν, Συμεών Νέον Θεολόγον, τους Στουδίτες, τους ησυχαστές του 14ου αιώνα, τους Κολλυβάδες και και γενικά τους παλαιούς και νεώτερους αγιορείτες οσίους.

Έτσι λοιπόν με τη ζωή τους αλυσιδωτά οι άγιοι αποδεικνύουν ότι «Ιησούς Χριστός χθες και σήμμερον ο αυτός και εις τους αιώνας».

Ο μεγάλος αυτός ασκητής (παπαΧαράλαμπος Διονυσιάτης) και δάσκαλος της

νοεράς προσευχής, αντλεί τις ρίζες του, από τον ευλογημένον Πόντον.

Με τον ξεριζωμόν του Πόντου, λόγω ασφυκτικών πιέσεων του τούρκου κατακτητού, η οικογένεια Γαλανόπουλου εκτοπίζεται κι΄ αυτή στη Ρωσία κατά το έτος 1880. Εκεί ένας ευλαβέστατος νέος ο Λεωνίδας κατόπιν θαύματος γνωρίζει και νυμφεύεται τη σεμνή Δέσποιναν. Από τους αγίους αυτούς γονείς εξεπήδησεν καρπός ευκλεής μεταξύ της πολυμελούς οικογενείας, τρίτος στην σειράν και Χαράλαμπος.

Ακούσαμε προηγουμένως για τον μεγάλον ασκητήν Αρσένιον. Ο μοναχός αυτός ήταν αδελφός κατά σάρκα του του Λεωνίδα. Πριν αναχωρήσει για μοναχός είχε πόθον να βαπτίσει ένα παιδί. Αν δεν βαπτίσεις ένα παιδί, ο Χριστός στην άλλη ζωή θα σου βάλει στην αγκαλιά μία πέτρα, έλεγαν οι Πόντιοι. Περίμενε λοιπόν κατά θείαν οικονομίαν, για να βαπτίσει το ανεψάκι του. Αφού λοιπόν βάπτισε τον Χαράλαμπον αναχώρησε για Μοναχός. Εκεί μακρυά στα κατσάβραχα του Αγίου Βασιλείου και της Μικράς Αγίας Άννης του Αγίου Όρους, ομού με τον συνασκητήν του Ιωσήφ, προέβη σε υπεράνθρωπους αγώνες.

Στο σημείο αυτό οφείλω να προσθέσω ότι τόσον το γένος Γαλανοπούλου όσον και πλήθος άλλων Ποντίων αδελφών μας αναγκάστηκαν και πάλι λόγω νέων ασφυγκτικών πιέσεων και διωγμών σε όσους πίστευαν φανερά στον Χριστόν, από το ολοκληρωτικό μπολσεβικικό καθεστώς της Ρωσίας να μετατοπιστούν και πάλιν. Αυτή τη φοράν όμως σε πάτριο έδαφος. Κατά χρονολογίαν 1920 το γένος των Γαλανοπούλων εγκαταβιώνει οριστικά στο ωραίο χωριό Αρκαδικό της ακριτικής Δράμας. Εκεί μεγάλωσε και επεδόθηκε στους πρώτους ασκητικούς αγώνες και ο Χαράλαμπος (βλ. σχετικά και στο βιβλίο μας για το Γέροντα.

Πέρασαν πέρασαν πολλά;χρόνια και η ευχή του μεγάλου ασκητού τράβηξε ξωπίσω του και τον βαπτισημιόν και ανεψιόν του Χαράλαμπον στην έρημον του Άθω για να μιμηθεί και αυτός τους άθλους των μεγάλων αυτών ασκητών Ιωσήφ και Αρσένιον.

Θα παραλείψω τους θαυμαστούς αγώνες του Χαράλαμπου, μέσα στον κόσμον: την καθημερινήν αγρυπνίαν, τις χιλιάδες γονυκλισίες, την αυστηροτάτην νηστείαν, την θαυμαστή διάσωσή του μαζί με τους συναιχμαλώτους του, όπου κατόπιν θερμής προσευχής εμφανίστηκε ο Άγιος Γεώργιος και άνοιξε τις πύλες της φυλακής την στιγμήν που οι βούλγαροι κομιτατζήδες ετοιμάστηκαν να τους εκτελέσουν.

Επειδή όλα αυτά τα τόσο θαυμαστά δεν περιγράφονται μέσα σε λίγες γραμμές τα παρακάμπτω και μεταβαίνω νοερώς μαζί του εκεί στα κατσάβραχα της Μικράς Αγίας Άννης, όπου το 1950 αποφασίζει να εγκαταβιώσει κοντά στους δύο

μεγάλους ασκητές (νουνόν του Αρσένιον και Ιωσήφ).

Ο γέροντας Ιωσήφ ήτο και ο ηγούμενος της συνοδείας

Ύστερα από τις πρώτες εντυπώσεις ο Γέρο Ιωσήφ έρχεται στο ψαχνό

– Χαράλαμπε για ποιό σκοπό ήλθες εδώ;

– Ήλθα για να γίνω μοναχός.

– Μπορείς να ζήσεις εδώ όπως ζούμεν εμείς;

– Να δοκιμάσω Γέροντα.

– Να δοκιμάσεις! Λοιπόν αρχίζουμε. (Στρέφεται στον Αρσένιον)

– Αρσένιε ο βαφτηστικός σου θέλει να να γίνη μοναχός. Λοιπόν θα κάμετε μαζί από τρεις χιλιάδες μετάνοιες (γονυκλισίες) και μετά θα τα πούμε.

Αρχίζει λοιπόν η πρώτη πάλη. Δώστου-δώστου να και τελειώνει ο Γέρο Αρσένιος. Έμειναν του Χαράλαμπου πενήντα μετάνοιες· τελειώνει κι΄ αυτός. Ποιόν να θαυμάσης πρώτα, τον αρχάριον Χαράλαμπον ή τον Αρσένιον ηλικιωμένον γύρω στα 65 με προθυμία να κάμουν και οι δύο από τρεις χιλιάδες μετάνοιες.

Επιστροφή στο Γέροντα Ιωσήφ.

– Χαράλαμπε πως τα βλέπεις τα πράγματα· εμείς εδώ έτσι ζούμε· θα μπορέσεις;

– Σήμερα Γέροντα δεν κατάλαβα τίποτα· δεν ξέρω στο μέλλον.

Μετά απ΄ αυτήν την πρώτην μεγάλην δοκιμασίαν ο Γέρο Ιωσήφ κατάλαβε ότι ο Χαράλαμπος ήταν έτοιμος για ανώτερους αγώνες. Τον κράτησε αλλά και σ΄ένα χρόνο τον προχείρησε σε μεγαλόσχημο μοναχό με το ίδιο όνομα, αλλά και σε ιερέα για τις λειτουργικές ανάγκες της συνοδείας.

Έκτοτε αφ΄ ότου χειροτονήθηκε, πέραν από μίαν τεσσαρακοντετίαν δεν παράλειψεν ούτε ημέραν την Θείαν Λειτουργίαν. Ακόμα και ως ηγούμενος

λειτουργούσε στην Ιερά Μονή Διονυσίου σε παρεκκλήσι καθημερινώς.

Όσον αφορά τους ασκητικούς αγώνες αναδείχτηκε εφάμιλλος των δύο μεγάλων ασκητών. Στην υπακοήν άριστος, σ' όλα τα διακονήματα επιδέξιος, στην νηστείαν απαράμιλλος· στην αγρυπνίαν άφθαστος. Επί εξ ώρες όρθιος και με αμέτρητες γονυκλισίες και επί δύο ώρες κοινή λατρεία μ' επισφράγισμα την Θεία Λειτουργία. Στη Θεία Λειτουργία εβίωνε τα θεία μυστήρια. Όταν έλεγε τις εκφωνήσεις της αναφοράς, έβλεπε νοερώς τις χιλιάδες Αρχαγγέλων και μυριάδες Αγγέλων, Χερουβίμ, Σεραφείμ· να τον περιστοιχίζουν. Πολλές φορές διακόπτοντο οι εκφωνήσεις από το πλήθος των δακρύων, στο οποίο συμμετείχαν ολη η συνοδεία, ιδιαιτέρως οι δύο μεγάλοι Γέροντες. Ζούσε πραγματικά όλη η συνοδεία ουράνιες και παραδεισένιες καταστάσεις.

Αλλά τι να πούμε και για τις προσωπικές δοκιμασίες που υπεβάλλετο ο γενναίος αθλητής και μάλιστα δημόσια μπροστά σ' όλους τους αδελφούς: εξευτελισμούς, ονυδισμούς ότι είναι εγωϊστής, ανθρωπάρεσκος, κενόδοξος κ.λπ., ο δε παπαΧαράλαμπος τα δεχόταν όλα μ' εμπιστοσύνη στον Γέροντά του, αρκούμενος μόνο στο «ευλόγησον γέροντα» και «νάναι ευλογημένο». Αυτά τα δύο μαθήματα μας έλεγε αργότερα με τη σειρά του ο αείμνηστος Γέροντας (παπαΧαράλαμπος), ο οποίος τάμαθε και τα εφάρμοσε, αυτός έμαθε την καλογερική τέχνην.

Αρκούμαι σαν δείγμα στα πλαίσια των δοκιμασιών ν' αναφέρω δύο περιστατικά. Μία μέρα φωνάζει τον παπαΧαράλαμπον ο Γέροντας και του λέγει: Βλέπεις εκείνα τα ψηλά βράχια; Εκεί πάνω είναι μια σπηλιά. Εκεί θα πας ν' ασκητέψης μέχρι να σε φωνάξω και σε διαβεβαιώ ότι εκεί όμως τι να δει! Μια στενή άγρια σπηλιά, κατοικία μόνο για φίδια, ποντίκια και νυκτερίδες.

Βρε λέει μέσα του παράδεισος ή λάθος έκανε ο Γέροντας μήπως είναι κόλασις. Όμως αφού τόπε ο Γέροντας έστω κι' αν πεθάνω δεν φεύγω απ' εδώ αν δεν με φωνάξει ο Γέροντας. Σκύβει λοιπόν μπαίνει στην τρώγλη κι' εκεί στενότητα του χώρου, από τον φόβο των φιδιών κ.λπ. ενόμιζε ότι ζει στην κόλαση. Δεν άργησε όμως με την προσευχήν η θεία επίσκεψις. Μάλιστα ν' αυξάνεται συνεχώς μέχρι βαθμού ν' αρπαγή το πνεύμα του αθλητού σε ουράνια σκηνώματα και σε ύψη θεωρίας. Επαληθεύεται η πρόρρησις του Γέροντος ότι εκεί που θα πας είναι παράδεισος. Αφού ευφράνθηκε η ψυχή του αγωνιστού από το ουράνιο φως όπως ακριβώς οι τρεις πρόκριτοι μαθητές εις το Θαβώρ τότε και αυτός με τη σειρά του έλεγε «καλόν εστιν ώδε είναι». Μακάρι και να μ' αφήσει εδώ για πάντα ο Γέροντας. Και όμως για μια στιγμή ακούει από μακρυά μια φωνή:

– Χαράλαμπε, είπε ο γέροντας να κατέβης κάτω.

Δεν φαντάζεστε μας έλεγε με πόση δυσφορία άκουσα αυτήν την προσταγήν. Και όμως ήταν υπόχρεος να κάνη υπακοή στο Γέροντα. Κατεβαίνει κάτω όλος φως με όλα τα σημάδια της θείας αλλιώσεως. Δεν χάνη καιρό ο Γέροντάς του· τον περιλαμβάνει και του λέγει:

– Χαράλαμπε, πες την αλήθειαν· παράδεισος ήταν εκεί που σε έστειλα ή όχι. Και ο αθλητής με βουρκωμένα μάτια:

– Ναι Γέροντα, ήταν παράδεισος.

Αυτό έλεγε στο γερό Αρσένιον ο Γέροντας Ιωσήφ ήταν ο καρπός της τελείας υπακοής αλλά και του γενναίου αγωνιστικού φρονήματος. Είναι απαραίτητα και τα δύο.

Άλλη μια φορά ύστερα από κοπιαστικήν εργασίαν όλην την ημέραν τον στέλλει ο γέροντας στον αρσανάν να κουβαλήση ένα βαρέλι (περίπου 80 κιλά). Χωρίς δισταγμόν λαμβάνει ευχήν και κατεβαίνει κάτω. Μιλάμε για ένα απόκρημνο κοφτόν κατήφορο μιας σχεδόν ώρας.

Δένει με σχοινιά το βαρέλι· πάει να σηκωθεί· αδύνατο. Όμως δεν τα βάζει κάτω. Σταυροκοπιέται βάζει την ευχήν του Γέροντα και συγχρόνως αρχίζει την αδιάλειπτον ευχήν «Κύριε Ιησού Χριστέ...»! Το θαύμα έγινε. Κατόρθωσε να σηκωθή από το έδαφος. Όμως το βάρος μολύβι. Κι’ όμως περπατώντας με δυσκολίαν τα πρώτα βήματα ξαλαφρώνει λίγο-λίγο σε βαθμόν στο τέλος να αισθάνεται ότι στην πλάτη κρατούσε ένα φτερό. Δεν φτάνει αυτό. Ανοίγουν και τα βήματα σαν κάποιος από πίσω να σπρώχνει. Δεν αργεί σε λιγότερο από μισή ώρα να φθάση στ’ απόκρημνα καλυβάκια. Εκεί βρίσκει το τον Γέροντά του καθήμενο σ’ ένα σκαμνί και κάτω το έδαφος βρεγμένο. Αγκαλιάζει τον γνήσιον υποτακτικό και του λέγει αυτό παιδί μου είναι θαύμα της γνήσιας υπακοής. Βλέπεις όμως αυτό κάτω δω; Αυτό δεν είναι νερό· είναι τα δάκρυα που έχυσα και γω· κι’εκείνο το χέρι που σ’ έσπρωχνε από πίσω ήταν η προσευχή μου ενωμένη μαζί με την υπακοή και την προσευχή σου.

Ο αείμνηστος μεγάλος Γέροντας Ιωσήφ έδινε σημασία βασικήν τόσον εις την απόλυτην υπακοή όσο και στο αγωνιστικό φρόνημα. Τα στοιχεία αυτά εκοσμούσαν τον αθλητήν παπαΧαράλαμπον. Το αγωνιστικό φρόνημα του Χαράλαμπου έφριξαν και αυτοί οι δαίμονες· μάλιστα μια βραδυά όπου ωσάν αναμμένη λαμπάδα όρθιος όλη νύκτα ανέπεμπε θερμές προσευχές προς τον Ύψιστον, το τρισκατάρατο διαμόνιο της ακηδίας δεν άντεξε· εμφανίζεται φανερά μπροστά του οργισμένος και οδυρόμενος. Αφού ο αγωνιστής τον επετίμησε· τον ρώτησε ποιός είναι. Και αυτός:

– Εγώ καλόγηρε είμαι που αποκοιμίζω στην προσευχή τους μοναχούς με το φτερό· όμως εσύ με ξετίναξες· φεύφω παλιοκαλόγερε με καις· δεν αντέχω. Και μ’ αυτά τα λόγια έγινε άφαντος.

Οι πρώτοι μεγάλοι αγώνες των δύο ασκητών Ιωσήφ και Αρσενίου έγιναν στην Σκήτη του Αγίου Βασιλείου.

Οι πρώτοι μεγάλοι αγώνες ακολούθησαν στα κατσάβραχα της Μικράς Αγίας Άννης. Εκεί κατά το έτος 1950 επισκέπτεται και εγκαταβιώνει και ο Χαράλαμπος.

Τρία όμως χρόνια αργότερα ολ΄κοκληρη η συνοδεία του Γ. Ιωσήφ μετοικίζει οριστικά στην Νέα Σκήτη. Ο μεν τόπος άλλαξε όχι όμως και ο τρόπος· οι μεγάλοι αγώνες της αυστηρής υπακοής και συνεχούς αγρυπνίας συνεχίζονται αμείωτοι αλλά και οι πολλαπλές δοκιμασίες του Γέροντα στον Παπα-Χαράλαμπο συνεχίζονται. Ένα μόνο σπάραγμα από το βιβλίο σαν δείγμα θα αναφέρω συνοπτικά.

Ένας αδελφός της συνοδείας λυπήθηκε τον μπαρμπα-Γιάννη τον ψαρά, που ζούσε κάτω στον αρσανά μόνος του σαν σκυλί και παρακαλεί τον Γέροντα Ιωσήφ να τον περιμαζέψουν κοντά τους· αντάλλαγμα μια ψευτοβαρκούλα για να πιάνουν κανένα ψαράκι να τρώνε φρέσκα κι αυτοί σαν άνθρωποι πότε πότε. Αφού υπόσχεται το καλογέρι ότι θα αναλάβει προσωπικά το γεροντάκι, συγκαταβαίνει ο Γέροντας και τον περιμαζεύουν. Για λίγες μέρες όλα πήγαιναν μέλι γάλα. Από περιποίηση το γεροντάκι άφθαστος. Να κάπου κάπου και τα φρέσκα ..... και μαριδούλες. Έλα όμως που άλλαξαν τα πράγματα και ο γέρος (με το συμπάθειο) άρχισε να τα κάνει πάνω του. Έτρεχε ο φτωχός για τουαλέτα και ο δρόμος από το κελλί ως το αποχωρητήριο ήταν μια ταινία από ... μυρωδιές. Μια μέρα, δύο, ε κάπου θα σταματήσει. Όμως η δουλειά συνεχίζει κανονικά και ασταμάτητα και το καλογέρι έφτασε πια να αγανακτήσει. Πάει στον Γέροντα αγανακτισμένος.

– Ε Γέροντα, είπαμε να γηροκομήσουμε τον Γιάννη, ε όχι και να μας λερώνει κι όλους κάθε λίγο! Θα τον πάω εκεί που τον βρήκα και θα ησυχάσω.

– Τι είπες μωρέ; Εσύ δεν ζήτησες να τον φέρεις; Τώρα τον διώχνεις; Διώξε τον! Όμως γνώριζε ότι αν τον διώξεις διώχνεις από εδώ και τον Χριστόν.

– Και τι θα κάνουμε Γέροντα;

– Άντε φύγε κι άλλη φορά να προσέχεις όταν ζητάς κάτι. Φώναξε τον Παπα-Χαράλαμπο.

Φεύγει ο αδελφός. Φωνάζει τον Χαράλαμπο.

– Χαράλαμπε, από σήμερα αναλαμβάνεισεσύ τον Μπαρμπα-Γιάννη.

– Ναν' ευλογημένο Γέροντα.

Βάζει μετάνοια και φεύγει. Φεύγει αλλά μέσα τον πολεμά ο λογισμός: «Α! Ακούς εκεί να βγάλει ο άλλος τον πειρασμό και να τον φορτωθώ εγώ». Ωστόσο, συνηθισμένος στην τελεία υπακοή αρχίζει αμέσως δουλειά. «Δεν είχα μόνο να πλύνω ένα σωρό παντελόνια, αλλά και το κρεββάτι και το δωμάτιο και γραμμή ως το αποχωρητήριο. Ασυνήθιστος στην αρχή από τέτοιες δουλειές αηδίαζα· συγκρατιόμουν να μην κάνω εμετό. Όμως αφού με έβαλε ο Γέροντας το έκανα με προθυμία και η ευχή δεν σταματούσε ούτε στιγμή. Αυτό κράτησε μια-δυο μέρες. Κατόπιν; Ποιος να το φανταστεί ότι εκείνη η μεγάλη δυσωσμία μετετράπη σε ουράνια ευωδία τόσο πάντερπνο, ώστε νόμιζες ότι ερχόταν από λουλούδια του παραδείσου».

Κι αυτός έπλενε συγχρόνως παντελόνια λερωμένα και τουαλέτες. Δεν άντεξε. Έπρεπε να διηγηθεί το θαύμα στον Γέροντα.

– Τι είν'αυτό Γέροντά μου; Μέθυσα από γλυκύτατη ευωδία και η καρδιά μου πάει να σπάσει από αδιάλειπτο νοερά προσευχή.

Και ο Γέροντας τον βάζει στην αγκαλιά με δάκρυα και του λέγει:

– Αυτό, παιδί μου, είναι καρπός της τελείας υπακοής. Αυτή την ευωδία ζούσε και η Αγία Θεοδώρα η διά Χριστό σαλή που έπλενε καθημερινά τουαλέτες. Συνέχισε με την ίδια προθυμία και θα γνωρίσεις ανώτερες καταστάσεις.

Πράγματι η προθυμία και η τελεία υπακοή σύντομα οδήγησαν τον Παπα-Χαράλαμπο σ' ανώτερες καταστάσεις. Καθώς ο ίδιος ομολογούσε στα τέκνα του πολλάκις αρπαζόταν στην προσευχή το πνεύμα του σε θεωρία. Σταματούσε ο νους

και εκστατικός μόνο έβλεπε, απολάμβανε, θαύμαζε. Κάποτε καθώς προσευχόταν βγήκε από τον εαυτό του, έφυγε από την σφαίρα της γης. Απ’ εκεί ψηλά έβλεπε πλήθος ουράνια σώματα και την γη σαν μια σφαίρα όπως την περιγράφουν οι επιστήμονες. «Ω», έλεγε, «τι μεγαλεία, ως θαυμαστά τα έργα σου Κύριε!» Ἀλλοτε πάλι ενώ προσευχόταν βλέπει ζωντανά μπροστά του τον Χριστόν να τον ευλογεί. «Πρόλαβα να δω μια ματιά· γυμνός με τρύπια πόδια, χέρια, ξυπόλυτος και με τρύπα στα πλευρά. Δεν άντεξα. Έπεσα πρηνής κάτω και ώρες ολόκληρες έκλαια με λυγμούς. Ω Κύριε! Εσύ ο αληθινός Θεός, τόσο πολύ για μας ταπεινώθηκες, τόσα έπαθες για μας τους αχαρίστους! Για πολλούς μήνες ζούσα με συνεχή δάκρυα, με ανεξάλειπτη μέχρι σήμερα αυτή την μνήμη».

Τα χρόνια της υποταγής σ’ ένα Γέροντα του αναστήματος του ησυχαστού Ιωσήφ έμειναν ανεξίτηλα σ’ όλη την συνοδεία του.

Όμως, όλως πρόωρα, σε ηλικία μόλις 63 ετών συνέχεται ο φωστήρας αυτός εις το αναλύσαι και συν Χριστώ είναι. Φεύγει λοιπόν ο Γέροντας. Παραλαμβάνει η Κύρια μας Θεοτόκος την οσία ψυχή του κατά την πρόρρησή του στις 15 Αυγούστου του 1959, την οδηγεί στα ουράνια σκηνώματα. Όμως καθώς υποσχέθηκεδεν εγκαταλείπει τα τέκνα του. Σ’ όλους μπορούς να πω εμφανίστηκε μετά θάνατο είτε φανερά είτε εν οράματι.

Ο ΠαπαΧαράλαμπος, αφού στις 40 του αξιώθηκε να τον δει εν πλήρη δόξη, κατόπιν

ύστερα από μια φοβερή δοκιμασία που πέρασε, παραπονούμενος σαν μωρό έλεγε προσευχόμενος «Πού είσαι τώρα Γέροντά μου να με παρηγορήσεις στην θλίψη μου;» Ακούει για μια στιγμή ν’ ανοίγει η πόρτα και να! Φανερά ο Γέροντας Ιωσήφ μπροστά του. «Γιατί παιδί μου θλίβεσαι; Δεν σας υποσχέθηκα ότι δεν θα σας εγκαταλείψω;» Αυτά είπε, άνοιξε την πόρτα και εξαφανίστηκε. Ο ΠαπαΧαράλαμπος τότε αφηρημένος τρέχει να προλάβει τον Γέροντα και φωνάζει δυνατά : «Γέροντά μου Γέροντά μου, μην φεύγεις, έλα πίσω». Όμως σύντομα συνήλθε και κατάλαβε ότι ο Γέροντάς του ανήκει πλέον στον ουρανό. Όμως άφησε μαρτυρία ότι δεν ξέχασε και τα τέκνα του στην γη. Σημείον ότι εκείνο όλο το βάρος της φοβερής δοκιμασίας έφυγε και τον διαδέχθηκε μια γαλήνη ουράνια.

Στην Νέα Σκήτη ο ΠαπαΧαράλαμπος παρέμεινε μέχρι το 1967. Αφού απέκτησε μεγάλη φήμη ως πνευματικός, πλήθη μοναχών και λαϊκών τον επισκέπτονταν. Μάλιστα μερικοί εξέφρασαν επιθυμία να εγκαταβιώσουν μαζί του. Γι’ αυτό και η ανάγκη ευρύτερου χώρου τον οδήγησε κατά το 1967 με τη συνοδεία του στο Χιλανδαρινό Κελλί «Μπουραζέρι». Εκεί διέπρεψε ως πνευματικός στο κέντρο του Αγίου Όρους και μάλιστα ως πνευματικός της Αθωνιάδος Σχολής, η οποία τότε ήκμαζε με 120 περίπου ιεροσπουδαστές.

Οι καθημερινές αγρυπνίες με Θεία Λειτουργία συνεχίζονταν κι εκεί κανονικά. Εξομολογούσε, παρηγορούσε, στήριζε πλήθη ανθρώπων. Ονομάστηκε επαξίως διδάσκαλος της νοεράς προσευχής. Αξίως λέγω διότι αυτά που δίδασκε ήταν απαύγασμα προσωπικών βιωμάτων. Δεν ήταν στεγνά λόγια. Γι’ αυτό όλες οι καλοπροαίρετες ψυχές δέχονταν ως καλή γη τον ζωντανό σπόρο, ο οποίος αμέσως τελεσφορούσε.

Τύχαινε να έλθουν άσχετοι αλλά καλοπροαίρετοι άνθρωποι. Να εξομολογηθούν για πρώτη φορά και να διδαχθούν την επιστήμη της νοεράς προσευχής. Διαβεβαιώ ως αυτόπτης, ότι από την πρώτη νύκτα, ακολουθούσαν το πρόγραμμα της νυκτερινής αγρυπνίας και Θ. Λειτουργίας. Πολλοί έφευγαν τελείως αλλαγμένοι και ανακαινισμένοι, βάζοντας μια νέα αρχή στην ζωή του. Μερικοί παρέμειναν με τον Γέροντα προκρίνοντας μαζί του τον μονήρη βίο.

Ένας νέος, αφού αποφυλακίστηκε ήλθε στο Άγιο Όρος. Εξομολογήθηκε για πρώτη φορά και έμεινε μοναχός. Άλλος πάλι μπλεγμένος με βαριά ναρκώτικα σπρώχτηκε θαυματουργικά στο Περιβόλι της Παναγίας μας. Εξομολογήθηκε για πρώτη φορά.Όχι μόνο έκοψε τα ναρκωτικά αλλά έγινε και μοναχός.

Ἐπιλείψει με ο χρόνος διηγούμενον περί Παπα Χαραλάμπους. Ο χώρος και ο χρόνος της ιστοσελίδας όμως είναι περιορισμένος. Τονίζω μια ακόμη αρετή του αείμνηστου ΠαπαΧαραλάμπους, την ελεημοσύνη, τόσον ώστε όλοι οι άποροι

περνούσαν από το Μπουραζέρι και έπειτα από την Ι. Μ. Διονυσίου για να ελεηθούν πλουσιοπαρόχως. Τ’ άπορα παιδιά της Αθωνιάδας και πόσοι άλλοι εύρισκαν στον ΠαπαΧαράλαμπο πνευματική αλλά και υλική συμπαράσταση.

Κατά το 1979, ύστερα από ασφυκτικές πιέσεις μεταβαίνει ο ΠαπαΧαράλαμπος με την συνοδεία του προς επάνδρωση της ευαγούς Ι. Μ. Διονυσίου. Εκεί παρέμεινε δέκα χρόνια ως ηγούμενος και το υπόλοιπο της ζωής του ως εφησυχάζων προηγούμενος αλλά και πατέρας όλης της Αδελφότητας, μέχρι της οσίας τελευτής του 1.1.2001.

Ας έχουμε όλοι την ευχή του!

Ι.Μ.Δ. Ένα από τα πολλά πνευματικά του τέκνα.

Υ.Γ. Για περισσότερα στον κατά πλάτος βίο του στο βιβλίο «ΠαπαΧαράλαμπος Διονυσιάτης. Ο απλοϊκός ηγούμενος και διδάσκαλος της νοεράς προσευχής» καθώς και στο βιβλίο «Γέρων Αρσένιος Σπηλαιώτης, συνασκητής Ιωσήφ του Ησυχαστού»(και κατά σάρκα θείος και νονός του ΠαπαΧαραλάμπους).

Εξόχως εποικοδομητικό είναι το Β’ Μέρος του βιβλίου αποτελούμενο από πνευματικές διδαχές και μάλιστα ως προς την μέθοδο της ιεράς επιστήμης της νοεράς προσευχής.

Βιβλιογραφία:

1. Ι.Μ.Δ, ΠαπαΧαράλαμπος Διονυσιάτης, ο απλοϊκός ηγούμενος και διδάσκαλος της νοεράς προσευχής, Έκδοση γ΄, 2004

2. Ι.Μ.Δ, Γέρ Αρσένιος Σπηλαιώτης